

ن که مرو که مو نه پایو
ه مو بده وا ييو

خدا ياه! بله اسره نشته
ه خاری او په دعا يو

وجوره کره جنگ تري لري
ه خواتري کده بيايو

وروپ وچي کره خاونده!
ه سلکيوي په ژرا يو

ه یوه سره گوانېږي
ومل شه ستا پيدا يو.

۱۳/۷/۱۳۸۰

Ketabton.com

پا

ما مينه کري ده ما زره بايللى
په تامې گرانه! اشنا: زره بايللى

يوازي زه پرتامين خونه يم
تا باندي توالي دنيا زره بايللى

زره به خبروي زه خبر تري نه يم
ملگرو! ما دي په چازره بايللى

يقين پري وکره ياره! دروغ نه وايم
رينستيا، رينستيا مې په تازره بايللى

لكه د دوو ورخو گلاب دی مر اوی
نسايي سردار دی په چازره بايللى.

۱۳/۹/۱۳۸۲

پا

له تا قربان شمه څار، څار جانه!
ستركۍ راوړو هیو وار جانه!

شي چې ما وته موسکي، شي کله
سپرلي، سپرلي بهار، بهار جانه!
نور دې هرڅه په دواړو ستړګو منم
خوپام چې ونه کري انکار جانه!
خير دې په خوله به دې نوم نه اخلمه
خوزړګي خنګه کرم قرار جانه!
ژوند مې کړ پرستاد راتلو په تمه
لكه سوالګر ماشوم په لار جانه!
فقير منګ شومه د تامينه کې
گنې اول ومه سردار جانه!.

۳/۲/۱۳۸۲

زه زرہ رنچور په زرہ بیمار یمه زه
مبه، لمبه لکه چینار یمه زه

هر مازیگر دی لار خارم جانانه!
هر مازیگر سترگی په لار یمه زه

بیلتوں دی خوب په ما حرام کر اشنا!
عکھ خوتولہ شپہ بیدار یمہ زہ

د بنا روا تو کي ربہ! خوبہ اورو؟
ماما کومک و کرپہ نهار یمه زہ

دا خنگه برند، برند راله گوري اشنا!
که چي هپردي شوم سردار يمه زه.

١٣٨٢ مکالمہ ۲۹

ڙوند کي ايله مي يو بنه کار و ڪپلو
يار ته د ميني مي اظهار و ڪپلو

بلا بلا مازیگری جانانه ستاد راتلومی انتظار و کپلو

خدا یبو که روغ شمه ملگر و بپرته
جگانان په ماد زلفو وار و کرلو

هېچا ارام پرې اينې نه يو مورد
هر چاپه مورلە شاگۇخار و كېلو

هغوي اوس ڙاري سر تندی ٽکوي
په نسلو هر چا چي اتبار و کلو.

۲۴/۹/۱۳۸۷

پا

زوه کي مي سندره وه تپه راغله
هسي مي بس خولي ته ستانمه راغله

بيابه گودرو سوئي لمبه به شي
بيا مازيگري شوببيا لمبه راغله

ستاد شوخ نظر دتابه نه يمه
خکه مي پر منځ باندي خوله راغله

هېڅ اثر يې ستا په زړگي ونه کړ
اوښکه مي هر خو که په لممه راغله

ما ويلى ګنې ګرانې پسرلى شولو
ستاله لو نګينه چې وړمه راغله

مر به شمه، مر به شمه مر سردار
چرته که په خولي دي ګرانې نه راغله.
۱۲/۸/۱۳۸۲

پا

صبرمي نه شي نور اقرار کومه
يارته د مينې مي اظهار کومه

که پري په دار شمه پروا نه کوي
ذکرد نوم به دي په جار کومه

خوله درنه اخلمه که خو ګناه وي
دغه ګناه ګناه ګار کومه

ته ترپنه خوارې يې بنکلی ياره!
خله صفت به د بهار کومه

وايمه لپه کي او به که را کړي
هر مازيگر دي اتظرار کومه

بيا که مي وژني که پر بدې مي خلک
د مينې غږ مي په دلدار کومه.
۵/۷/۱۳۸۲

بره می نه کره ماهمه زندگی
ستا په نامه می یاره کره زندگی

نگارانگار، لمبه لمبه سکرتوپی
هتا بغیر می یاره ده زندگی

کے سوالگر ماشوم پہ لادہ زما
ستا انتظار کی یارہ شوہ زندگی

ماته له تا بغیر ممکنه نه ده
کرانه اشنا یوه شبیه زندگی

مود پښتنو تپره جنگونو کې کړه
خليه یوه، یوه لحظه زندګي

۱۳۸۲ لوی اخترشیه

زمانه دی و کره
زمانه دی و کره

زه دې په برندو کتو پوه نه شومه
انکار دې وکړلو، که بنه دې وکړه

زما زرگی دی لہ گوگلہ یورو
چی پنگہ بنگہ شوی نخرہ دی وکرہ

خلک دی واره کرل خبر جانانه!
د خلکو مخکی اشاره دی وکره

زره به می و چوی یاره مر به شمه
بلا دی وا خلمه که نه دی و کره

د اتگو سرخی دی لازیاته شوه
باره جے ما باندی غوسمه دی وکره.

پا

نهایی می زرگی و خور صنم راشه
کله کله خوزموده په چم راشه

چې زموږ سوی ساندې در په زړه شي
بوشه! تاباندي هم د اسي ماتم راشه

زه به سل قدمه ستاپه لوري درشم
خوته ګرانې زمالورته قدم راشه

چې مینولره غم پیدا کوي خوک
د هفوپه کورخاونده لوی غم راشه

زه سردار خودې هم پش در کې ولایم
يو ورځ خيردي کنه ياره ته هم راشه.

پا

دلته کې مه و درې بې، شوبه مختوري ياره
د کلې لارده کننه، خلک راګوری ياره

موږ مینان غربیان، خود به څاری کرو ورته
دا بسلکلي، بسلکلي خوتل، بسلکلاوې پلوری ياره

ذکر پري کومه مدام، رائني څنګ به شي هېر
ووايې ستاد نامه، د ګه خوتوري ياره

پري چې خبر شي خلک، د چا پروا مه کوه
مینه په غټه زړه کېږي، نه په کمزوري ياره

خلک خوبونه کوي، دي ناخبر لاه غمه
زه شپه رنډه تېروم، شمارمه ستوري ياره

دا بسلکلي، بسلکلي خركه! در څنې مرګ مې نه کړي
موږ یو کمزوري خلک، دوی دي سرزوړي ياره.

پا

دخارط په لیکه

چې نه زړگی یاره نه خوله راکوې
وایه ظالمه رالله خه راکوې

خنګه یې ونممه ته ووايې
له مازده وړې ماله یې نه راکوې

زه خوله تا ئې شراب غواړمه
ولې اشنا! رالله او به راکوې؟

څه د میاعلي صیب لپونی خونه یم
چې د خوبو پرخای ترخه راکوې

نوري بانې دې ګرانې نه منمه
دائېل به خامخته خوله راکوې

۱۲/۴/۱۳۸۰

پا

له یو شعر نه په الهام

له نعمتونو نه د خدای دی کنه
دا پسرلی خو پسمرلی دی کنه

له بناي ستونو دنيا ډکه ډکه
خوشحال، خوشحال هر یوسپی دی کنه
ماته ګران دی ماته یو دی واره
دا پېښوری که کابلی دی کنه
ماوي که وربخو کې سپورډی پته ډه
دا خودې خور په مخ پیکی دی کنه
د تاد مروستره ګو کاته جانانه!
ماته هم ژوند دی هم مرګی دی کنه
له ده نه پام چرته خفه چې نه شبې
سردار خو یاره لپونی دی کنه

۱۳۸۱ غويي ۲

زړگی مې ګيرد یار په سترګو کې دی
زماتندين ید یار په سترګو کې دی

خوله مي شي گونگه سترگي ردي پاتي
 بلا تا شيرد يار په سترگو کي دي

لہ یہ چی بند پہ بند تپلی یہم پری
ھفہ ھنخیر دیار پہ ستر گو کی دی

لہ یہی خبر لہ خپل انجامہ کرمہ
د ژوند تفسیر دیار پہ ستر گوکی دی

او س ی پ خلاصون ترپنہ سردارہ نشته
زره می اسیر د یار په ستر گو کی دی

۱۳۸۱ وری ۱۲

تھے چھپنگ کرو تھے ورک پی شرنگ دلبڑہ
قسم دی ما بھ کرپی ملنگ دلبڑہ

داخوازه ستاب کتو دی گنی
ما نه شراب خبلی، نه بنگ دلبره

د بسارد بنې کلو خوی دې واخسته تلو
لکه موسام بدلوي رنگ دلبړه

د دنیا دا واره بنگلی، بنگلی
چرتہ کپدی شی ستا په رنگ دلبره

ستا له بنا یست ستا له بن کلا عاجز دی
دا وا په بن کلی غنم من گ دلب ره

فقير ملنگ دي لپوني سردار ته
ورکه د سرو شونو و قلنگ دلبره

پښ

۲۲/۲/۱۳۸۳

لکه تسوتی مینا خبرې کوي
داسې زما اشنا خبرې کوي

دا یو عادت زموږ ملګرو کې دی
چې ترې جدا شې بیا خبرې کوي

بسه پري پوهېږو چې هیڅ هم نه کوي
تش په نامه پاچا خبرې کوي

عمل يې گوره دي ته مه ورگوره
چې په ممبر ملا خبرې کوي

خرک ته به خنګ خلک یاغي نه واي
چې د بنایست بـکلا خبرې کوي

۵/۲/۱۳۸۲

سرې سکروتې شي لمبې شي اشنا سترګې
چې د تاپه لور کړې شي زما سترګې

مېنتوب کې دا عجیب غریب عادت دی
هېڅوک نه ګوري رندي شي بینا سترګې

د هغه هېرول ګراندي په ژوندون کې
چرته یو خل چې خوبې شي په چا سترګې

په زړگې دې هېڅ اثر نه کا دلبره
که هرڅوله ژړا سرې شي زما سترګې

داسې زر، زر آينې ته مه ودرې به
هسې نه چې در پسې شي د چا سترګې

۲۶/۴/۱۳۸۲ - کابل خيرخانه

پا

ساعت ، ساعت شپه شپه پنستانه
کوي يوبـل سره جگـه پنستانه

د خيرـه نـه دـي خـود شـركـارـوـتـه
تـيـارـلـهـ خـبـرـ مـيـ دـيـ هـمـهـ پـنـسـتـانـه

دـنـيـاـ يـيـ سـيـلـ كـوـيـ لـهـ وـرـايـهـ گـورـيـ
پـهـ اـورـ کـيـ وـسـولـ ،ـ شـوـلـ لـمـبـهـ پـنـسـتـانـه

دـيـ جـنـگـ جـگـهـ وـدـيـ پـرـدـپـسـيـ خـاـونـدـهـ
بـدـرـنـگـ ،ـ بـدـرـنـگـ كـرـلـ بـنـايـتـهـ پـنـسـتـانـهـ

بـسـ دـيـ وـخـورـوـپـوـ لـپـارـهـ مـدـامـ
سـرـهـ يـوبـلـ وـژـنـيـ سـادـهـ پـنـسـتـانـهـ

۳۰/۲/۱۳۸۲

پا

لـهـ مـاـ دـيـ ژـونـدـ ،ـ لـهـ مـاـ دـيـ شـورـ وـپـيـ دـيـ
تـاـ چـيـ زـمـوـبـلـهـ كـلـيـ كـورـ وـپـيـ دـيـ

شـيـ بـهـ لـمـبـيـ لـهـ شـنـهـ گـوـدـرـهـ پـورـتـهـ
جـنـىـ لـهـ خـانـهـ سـرـهـ اـورـ وـپـيـ دـيـ
تـاـ دـيـ دـمـروـسـتـرـگـوـ پـهـ مـرـاوـيـ نـظـرـ
يـسـارـهـ زـمـادـ زـرـگـيـ زـورـ وـپـيـ دـيـ
تـاـ پـسـيـ ڏـپـرـوـ ڙـراـ گـانـوـيـ سـارـهـ
زـمـادـ دـواـرـوـ سـتـرـگـوـتـ وـرـوـپـيـ دـيـ
لـهـ مـاـ اـرـامـ ،ـ لـهـ مـاـ نـهـ خـوـبـ جـانـهـ
دـتـاـ دـشـنـوـ بـنـگـيـ وـشـورـ وـپـيـ دـيـ
لـكـهـ چـيـ وـژـنـيـ يـيـ پـهـ دـارـيـيـ ُـحـرـيـ
سـرـدارـ يـيـ سـتـادـ عـشـقـ پـهـ تـورـ وـپـيـ دـيـ

* ُـحـرـيـ: ُـحـرـوـيـ

روا می نشته د انجام جانانه
ینه کی چاکری دی پام جانانه

ستا په لیدلو نه لیدلو خه شی
ه مادی پوری دی الزام جانانه

ه می هم نه شولی شریک د ژوندون
نم دی له مایورو ارام جانانه

ه مخ دی توری زلفی مه خوروه
فوری می سکنی، سکنی مابنام جانانه

غیر له تانه یه که زه لرمه
تبه ارام دی شی حرام جانانه

تا د مینی په تور پربزده چې شم
ره لپونی سردار اعدام جانانه

خوشحالی واره دی پرتا راشی
برخه د تاغم دی په ما راشی

کله چې سترگې یاره پتې کرمه
تصویر دی سترگو ته زما راشی

ته چې د بل شولې زما نه شولې
وايې نو خنګه به خندا راشی

څومره خندا لره چې خوله جوروم
ھومره مې سترگو ته ژرا راشی

لکه بې روحه تن ته ساه سرداره
کله چې خواله مې اشنا راشی

پا

هم دې سپوږمې نه هم له لمر جانانه!
بنایست کې وړی دی لمبر جانانه!

پربېدہ نښه ډېر چې درته وګورمه
مه بندوه د کالله وړ جانانه!

څه درنه کم شول چې غوشه شوې دومره
وايې زما په تشن نظر جانانه!

په ئان دې ډېرې گوتې خلې وهې
هسې نه چرتې شې نظر جانانه!

ترڅو زړگې دې چې بې لارنه شي
زمازړگې به هم په لارنه شي

تنه بغيېر یوه شې به جانانه
دلېونې زړه مې قرار نه شي

په ترڅو به مینه زړه کې ساتم
مانه خونور جانانه وارنه شي

ورشنه د زړه حال ورلې خپله وايې
په خطونه شي په ریبارنه شي

هم پش دې خوله باندي انکاروي یاره
هېڅ دې په خوله باندي اقرار نه شي

پرې دنیا وال موشي خبر له مينې
په یره نه کېږي، په ډار نه شي

چې ستا نازونه او ادا وينمه
خپل ورکېدله دنيا وينمه

چې ستر گې پرائیزمه هیڅ نه وینم
چې ستر گې پټې کرمه تا وینمه

په محبت باندې مې لایقین شي
چې د رقيب د ناروا وينمه

زره به می خنگه یارانی ته وشی
یاره چی ستاجفا، جفا وینمه

کہ اتفاق پہ اتفاق و نہ کری
د پہنچ تو پہ کی فنا و ینمہ

د چاپه نام ساقی راکرہ یوجام ساقی

نـشـه، نـشـه مـبـی کـرـه
یـمـه نـسـا اـرـام سـاقـی

چې شېي غمونه مې
لېڅه ارام ساقې

وَارِهٖ خُمُونَجَرْهٖ كَمَامْ سَاقَيٌ

پردار سونی له ه

پا

چې ورتە و گورم کچە غوندې شى
چې ورتە نە گورم خفە غوندې شى

زما او ستا داغە خوربە يارانە
خدای خودې نە کرپى چې پىكە غوندې شى

چې سترگو، سترگو كې يوبىل ووبىنۇ
زە خولابنە يىم داخولە غوندې شى

رنا يې هرخواتە د مخ خورە شى
چې زلفى لرى كرپى ھيۋە غوندې شى

چې پابندى پىردى دى دن ولگە بى
مېنە نوھە وخت خوربە غوندې شى

چې دې شىبې سىردارە! وننە ويىنم
ھغە شىبې پە مالمبە غوندې شى

پا

کە هرخودى لکە غشىي برند كاتە دى
خوبىا هەم لکە بات شىكە خواربە دى

چې خفە نە شى بىھە ھېر قدر يې و كرە
نە مې زړە! ديار غمونە مېلمانە دى

دا سېپەمى دە تۈرۈلۈپ كې ايسارە
كە پرمخ دى يارە تۈرۈلۈفان خواربە دى

نوركې مىنە، محبىت كرپى يوتىبلە
دا چې يوبىل سىرە وژنىي پېستانە دى

د حمزە پە پل مې پل اىبنىي روان يىم
کە هرخو مې قىدمونى لە لاواربە دى

٣٠ / ١٢ / ١٣٨٣

پا

زلفی خوری مه پر بوده
توري تياري مه پر بوده

رالله يسي وايسه اشنا
زره کي گيلبي مه پر بوده

نن يسي بنسې ډېري وکړه
بيالله بانې مه پر بوده

ترپا يمه راوره ساقۍ
ډکې پيالي مه پر بوده

د يارغمونه مې خوری
ما بې نشي مه پر بوده

۲۶/۸/۱۳۸۳

پا

ماته چې خوا به گوري
کار به رالله گوري

ولي مې خون اخلي ته
ولي راته مړه گوري

يوخای يې روغ نشته دي
کوم ئای مې د زړه گوري

لې خو سر را و باسنه
څوبه ته لوه گوري

ستره گې خودې شته کنه
حال د سردار نه گوري؟

پا

ته مې يار شه مادې يار کړه
ليونوکې مې دې شمار کړه

ته مې نه شوي خوما هسي
زندگي له تانه خار کړه

هم پشنه دې پنه خولنه داوي
هم پشنه وايې چې وار کړه

ته را غلې خوما سترې
ستاد کلې کوشې لز کړه

چې له حاله مې خبر شې
خدای دې ماغوندې بیمار کړه

پا

خوبنده د زړه وه اشننا، پته نه وه
چاله مې ورکړلودا پته نه وه

قسم دی سم لکه د اور سبزه کړي
ماله خوستاد ادا پته نه وه

قادده! دروغ دې وي ګودر کې به وي
هلته خوهې خې د لیلا پته نه وه

له محبت نه ور اندي روغ ومه زه
د لپوټ وبد بلاپته نه وه

پا

کاشکی دولی نه دې رومبى مې جنازه پورته شي
خیر که په کلی کې بیا دغه اوازه پورته شي

د بېلتانه له هېرې درد، هېرې سوخته ياره!
لکه تنور له سوي زړه نه مې لمبه پورته شي

دا خوشحالی مه بوله، اوچ مې د غموندو بوله
چې کله، کله مې له خولي خنې تپه پورته شي

دا جدایي به مې اخدرخنې مرکې ياره
خولي نه يو ورڅ به مې د وينو فواره پورته شي

۱۳۸۴ دلوی اختر دريمه شپه

ما باندي خه داسي اثرشوي دی
سترهونه مې خوب مرورشوي دی

بيا يې خه اورېدي چې مخ اړوي
بيا خدا يې د چا په خبرشوي دی

دا خود جانان له مخ رنځېژي
ما ويـل گـې لـمـرـدـي سـحـرـشـوـي دـي

نـنـ بـهـ درـنـهـ خـولـهـ اـخـلـمـ يـواـزـيـ يـېـ
نـنـ رـاتـهـ دـاـ وـخـتـ مـيـسـرـشـوـي دـيـ

ستـادـغـمـ لـهـ لـاسـهـ گـرانـهـ يـارـهـ خـرـكـ
دـبـنـتوـ اوـرـغـوـ بـانـدـيـ سـرـشـوـي دـيـ

۲۶ ۱۳۸۴ کې

خواهش دهند خاطر خواه دی
زمانه غزل کی د خیبر خواه دی
زه خویی فرق ها و کولی نه شم
خلک دل را او هم د بر خواه دی
هسپری خان خو خلک نه و زنی خه
دابنکلی، بنکلی خو کاپ خواه دی
زما په خوله کی لاتر او سه پوری
د تاد سه و شوندو د سه خواه دی

۱۹/ک/۱۳۸۳

خـلـكـ بـهـ كـپـيـ مـرـهـ گـورـهـ
سـتاـ مـرـاـويـ کـاتـهـ گـورـهـ

زـرـهـ زـمـ سـاـ بـیـ وـارـهـ شـ وـ
سـتـرـگـوـ لـاتـدـیـ مـهـ گـورـهـ

مـرـهـ کـاتـهـ مـبـیـ نـهـ دـیـ خـوـبـنـ
نـبـخـ رـالـ گـهـ رـاوـگـ وـرـهـ

ظـلـمـ کـوـهـ خـیـ رـدـیـ خـ وـ
حـالـتـهـ مـبـیـ هـمـ تـهـ گـورـهـ

حـالـ مـبـیـ دـ زـرـهـ خـهـ پـوـبـنـتـیـ
خـپـ لـلـ زـرـهـ تـهـ دـیـ وـگـ وـرـهـ

۱۳۸۴ غوی ۲۱

پا

له يو شعر نه په الهام
کاشکې مې زړه پر چا باياللى نه وی
اوسمې زه داسې کړې دلی نه وی

د محبت د مينې زورو که نه
فرهاد به غرچري کيندلی نه وی

يا چې د ناز، نخري يې نه کولی
يا بشکلی يار مې دومره بشکلی نه وی

که يې له پایلې نه خبروی نوما
ما به د زړه چرې منلی نه وی

زه لپونی سردار به روغ گرچې دی
که مې زړګۍ په تا درغلی نه وی

۱۳۸۵ وری ۱۴

پا

د اباسین یوسفزی په ليکه

په ماخه داسې لپوتوب راشي
چې غېږدي وګورمه خوب راشي

در پسي ډېرو شو ګېرو نه زما
ياره! په سترګوکې پېسوب راشي

لكه هوسې په لار توبونه وهې
چې جنکې په پېغلتوب راشي

چې روایات د وصال خنډ نشي
کاشکې دوران د ماشومتوب راشي

دی د مودو شو ګير و هلې سردار
ستا په زنګون که ورلې خوب راشي
۲۰ ۱۳۸۴ مرغومې

دغه له نازو ادا جوره جنى
مه کره خاوند چي شى ناجوره جنى

بنه درته وي مي مازيگردي کنه
وس دي دا سره لاسونه مروره جني

زمانه د زره ب رج ی پ راونه راوه
د د مندیش امیر کروره جنی

چې لږ زما په حال دي رحم راشي
خدای خودي تا هم کړي ناجوره جنۍ

خپله هم سپینه، زره یې هم درواخله
سمه لە واوري نەدە جورە جنی

۱۳۸۵ زمری ۳۱

دیو شعر پہ تضمین

نے می کرپ بنکل نہ می کرپ خپل بنکلیه
لارپ د بدل ش ولی د بدل بنکلیه

تە زنديگى، تە زنديگى يې زما
تە مى اجل تە مى اجل بىكلىيە

پری چی په جام د شوند و خولہ دی کې بدم
تندی اخیسته تی یمه جمل بـ کلیه

لہ پن-تنی حسن دی خارشہ سردار
پن-تون پن-تون، شلیل شلیل بن-کلیل

۱۳۸۶ چنگاپس ۲

پا

یو ورخ ضرور بە مې پە شر اپوی
زلفې پە منئ کې چې دلب راپوی

ماخوروی، ماکروی ورباندی
رانە اشنا، اشنا نظر اپوی

پە یوه هم جنى و نە در بدله
شې به، شې به خپله خبر اپوی

خود بە مې زره نە وينې خاخى اشنا
چې سره ھولى دې پە خيبر اپوی

لکە د عمر جل و هللى چې وي
سەردار جامونە سەر پە سەر اپوی

۱۳۸۵ غېرگولى ۲

پا

بیا خودا زره هدو زگى نە شولو
چې بې لە تانە لېونى نە شولو

پە خو، خو وارى جانان ورتالو
خوزما زره هدو سرى نە شولو

بلا، بلا خوارى مې و كې لە خو
ورخنې صبر مې زگى نە شولو

زماد زره پە جل و هللى دې بىتە
باران و نە شولو سپرلى نە شولو

ورك شە د خاورى پە خدمت کې چې خوك
د سېپلنۇ غوندى لۇگى نە شولو

۱۳۸۵ تله ۳۰ مە- جلال اباد

پا

پا

محبت دی راله دغه مقام را کر
چې ساقی پومبی له تولونه جام را کر

د مجنون غوندي په کانو بدرگه شوم
ستاد چم و گرو دغه انعام را کر

شي حرام دی په دی توله زندگی کې
که به ماله ستاغمونو ارام را کر

بياتر مرگه به دی ياره احسان منديم
که محفل کې دی نن چرته سلام را کر

خان له غم د گور کفن کوه سرداره!
د ريبار په خوله يې دغه بیغام را کر

طاقت می نشی مانه زر* واروه
مانه دی مړی سترګې نظر واروه

ته ئه بیا خیردی که ئې ئه جانانه!
خوماد شونډو په کوثر واروه

زماد يار شونډو ته هیڅ دی ساقی
خمونه واروه ساغر واروه

چرتنه چې هم ځمه رقيب وينمه
دا خل می خداينه! په دلبې رواوه

۱۵ غږګولی ۱۳۸۵

*: زر: زر

۲۳ ۱۳۸۵ تله

پا

تەلکەتنكى غوقى تازە اوسمى
تانە خزانلىرى همېشە اوسمى
زەپە زەڭانوباندى مېرىنىسى يىم
تەلە خنداگانوئى شىنە اوسمى
دەكە لە خونبىيۇ نە، خوندۇنۇ نە
ستاد زندگى ھەرەشىپە اوسمى
زەبە درتە دادعا كومەچى:
ژوند دې دەگل نەخوتە غونچە اوسمى
يە دەپونى سىردار جانانە تە!
لە خەولەپە وۇددە اوسمى

١٣٨٥ تىلە ٥

داباسىين يوسفزى پرلىكە

نە دې خە خط نە دې سلام رائىي
تشىپى كوتىپى ستالە بام رائىي

خنگە تەلارى، خنگ دې فىرىۋەر
چې بى لە تامالە ارام رائىي

ستاپە خاطرپە مىكىدە كې رالە
رومېلى تې تۈلۈئى جام رائىي

نە مې را ياد شوي، نە ضرور بە مالە
دىوهنسىي شعر الھام رائىي

ديارلە خولىپە قاصد ويل كلى تە
سەردار تە وايمە! چې پەپام رائىي

١٣٨٥ سلواڭە ٢٤

پا

ماله زاهد سره ملتیاونه کره
شکر دی مادغه گناونه کره

شیخ د خرقی لاندی جامونه و خبیل
خومایی شاته اقتداونه کره

اوسم لایی چی ماخه کری دی؟
کومه نادوده دی اشناونه کره

خنگ دی په نورو زه اتبار و کرمه
تاپه یوی باندی و فاونه کره

چی می زما جانان زما شی خرکه!
چارالله هم دغه دعاونه کره
د ۱۳۸۵ کب ۱۹ مه

وکره دعا سرداره!
چی شی زما سرداره!

ژوند بی له تا سرداره
نشی له ماس سرداره!

نن می په زره و ربی
بله، بللا سرداره!

پام، چی اتبارونه کری
دلته په چاس سرداره!

د دی ماحول بن کلو کی
نشته و فاس سرداره!

پا

چې نه انکار کړي نه اقرار غلی دی
دا خنه خبره ده سرکار غلی دی

په دې مالت خدا یېو خه غم تېر شوی
ګودر خاموشه دی چینار غلی دی

بنایی مرگی خلاص کړو د ژوند له شره
ژړا یې نه خېژی بیمار غلی دی

څرکه! ناره د انالحق پورته کړه
بلاموده وشهو چې دار غلی دی

د ۱۳۸۵ المريزد کې لومړي

تېرہ شپه زه په شوګیر باندې کري کرم
خدای اخته زه په دې خه ډول خواری کرم

بیازه خیر که عمر تېر په ملنگی کرم
خو چې بسکل دې یو خل سرې شونډې غوټې کرم

هسي نه چې قد قامت زما بدرنګ دی
محبت کې روستو پاتې غربی کرم

دا خوستا له غمه خیرې ګربوان ګرخم
هسي نه چې دا کارونه له مستۍ کرم

د ۱۳۸۲ وري ۱۸ مه

پا

د تپرو شپو می سحر داسی نه و
پیکه به و خومگر داسی نه و

دا کوم بدرنگ و رباندی کوہی کری
دلبر، خود اسی، دلبر داسی نه و

بلامستی وه، بلاشور و پکی
غلی خاموش، مازیگر داسی نه و

بشار کی به هم جونی او بوله رائی
خودا بمبه ده گودر داسی نه و

دا خو په موړ باندی و دان شو کنه
گنی پخوا پېښور داسی نه و

۲۰۰۷/۱۲/۲

پا

چې مین شولبونی شو
سردار او سایله سپری شو

ته یې نه شوی، خودی خپله
له خپل خان ځنی پردی شو

او س له خلک ولري ګرئي
او س د غرونو غرخنی شو

ستا غمونو په دې حال کړو
ستا غمو کې لپونی شو

هیڅ په هېڅه په ژړا شی
زره می د ډیکټر نری شو

پا

لېونى کېرمە دلداره راشە
مېشومە مېر لە اتظراره راشە

بغير لە تامى پكى سا ھوبىرى
كلى تە يو ئىلى خوياره راشە

درنه بەھېرەشى بىكلا د كابل
يو ئىل خوتە تر تىڭىرە راشە

مۇنۇھىدى ھەم كېرى بلا اتظرار
دلتە خوھەم چرى بەهارە! راشە

پا

لکە سپۈرمى لە لمىرنى اخلمە
ستا پە لىدلۇنىي ساھ اخلمە

ستا پە خاطر ستاد مالىت دېسكلو
جانانە! ھەروختىي بىلا اخلمە

تا پېپىسى دىشىم، خوستا لپارە
دىيَا پېپىمى يارە! تا اخلمە

كىلە چى ھەم وئەم لە كورە سحر
يو ئىل ضرورد مۇردۇغا اخلمە

نور خوبلا یاره! ستری شوی یم
زده له انتظاره ستری شوی یم

پر پر بردہ چبی دی غبڑہ کی دمہ شمہ
خُنی * راکرہ نگارہ ستری شوی یم

زه لده دې نه پس کلې ته نه درخم
دې پر پر دغه لره ستری شوی یم

حَمْدَهُ چرتَه دنبَتِي تَه پنا ورمه
نور لَه دغَه بسَاره سترِي شوي يم

کله خو هم یاره! خه اقرار و کره
ستاله دی انکاره ستری شوی بـ

خَيْرٌ : خَيْرٌ

خـلـه رـاـگـ وـرـي خـهـ كـولـ غـوارـي
جـورـپـه نـظـرـمـي قـتـلـوـلـ غـوارـي

نور دی هم ظلم ته زور ور کره اشنا
که می پاگل، پاگل کول غواصی

د اچی په بلہ رانہ مخ اروی
دا می زنگی اخارول غواری

داسی چی گوری، جو گوری خرک جانا نه!
لہ کلے، کورہ ورکول غواری

پا

رالله دې زړه، رالله زړګی راکړه
کنه نه وي زړه کې رالله خئی راکړه

خوبنډه دې څلله خوبس ماله یاره
په دغه دواړو کې یوشی راکړه

که لړښه شمه او درد مې هېرشي
ساقې پیالله را، کنډولی راکړه

ربه! جانان که رالله نه راکوي
مرګ، خومې حق دی، نو مرګی راکړه

۱۳۸۲ کې ۱۱

روغ رمت وي زړه په چغو په فرياد شي
چې اشنا مې کله هم چرې راياد شي

ستاله زلفونه کاروان د وړمو راوړي
ستاله کلې چې راپورته کله باد شي

بېرته کده ورلډ غمه د یار را په
چې کنډر کنډر زړګی مې پرې اباد شي

صدقه به دې په درکې زندګي کړي
که قبول دلپوئي سردار مراد شي

۳/۵/۲۰۰۸

پا

شپه حیران شوم چې هغه پرته ده
کنه په مخکې مې ډیوه پرته ده

خنگه جرات و کړمه، خواله درشم
ستاخو په رګ رګ کې لمبه پرته ده

درزا دي رو کړه زره چې وينه نه شي
جنې مې غږې کې ويده پرته ده

د دي محل و ګړي تول ويده شول
خولایوه کړکۍ ايله پرته ده

۲۰۰۸/۵/۲

پا

زره دي پوه کړه چې سړي شي
څرکه! نه چې لپونې شي

ته چې راشې خزان لار شي
ته چې راشې نوسپرلې شي

خپل جانان باندي يېږم
هې په رانه پردې شي

تول غمونه رانه هېر شي
یار چې و خاندې موسکې شي

۱۳۸۷ وري ۱۶

پا

خنگه شمه چې د اور په تاو او به شی
داسې هجر کې دې یاره! زما زره شی

نه په مال باندې مړبې خوک دنيا کې
نه به وړي د دیدن چرې ماره شی

چې له یاره مې لاس وانځلې رقیبه!
گوره! دا به درته بیا چرې بنه نه شی

۱۲/۱/۱۳۸۷

61

پا

ټپې، ټپې دې، سندري دې نغمې دې
ستا خبرې یاره! ستا په شان خوبې دې

دغه ستاد شرابي سترګو کانې دې
راپسې چې اوس د ټولو خلکو خولي دې

دا چې سوی سوی بسوی مې له خولي خېژې
دا مې بلې په زړګې باندې لمبې دې

نور خو خدای شته بشکلې هېږداباندې ګران دې
خو بدېږي مې په دې چې بې وعدې دې

زه سردار يې په لومړي نظر نشه کرم
سترګې ستاخه د زرو میو پیالې دې
۱۳۸۵ لوی اختر لومړۍ ورخ

62

پا

خومره سوز دی په دې غړ کې خومره ساز دی
داد کوم یو لوونې د زړه آواز دی

چې منزل ته رسپدې یې هډو نشته
دا مژل د عشق خه دور و دراز دی

دا منم چې بسکلې ډیر دی په دنیا کې
خو جانان مې په دې ټولو کې ممتاز دی

دا چې تل راته نه، نه کوي جانانه!
دا دې قصد دی او که نه دغه دې ناز دی؟

خدای خبر چې دا انجام به یې لاخه وي
لپو تسوبد محبت چې یې اغاز دی

۱۲/۵/۲۰۰۸

پا

غواړمه چې هېر دې کړم، خونه کېږي
ګورو به اشنا چې روستو خه کېږي

څه وکړم مجبور یم گني هروختې
یاره! ستالیدلو ته مې زړه کېږي

ښه دې چې په کلې کې ګودر لرو
ښه دې چې زموږ پکې کاته کېږي

زه خودې نور سترې اتظار کړم
وايې کنه کله دې راتله کېږي

هسي نه چې يخ مې درنه ووهې
پست مې کړه اشنا زما ساره کېږي

۱۸/۲/۲۰۰۸

شونه‌پی یې غلی دی نظر خاموشه
خدای خبر ولی دی دلبر خاموشه

ته چې له کلی ھینې تللی یې نو
کلی خاموشه دی، گودر خاموشه

داسې چې ستا ظلم جاري وي اشنا
يو ورخ به شي مې زړه ھيگر خاموشه

خدا یې د چا ستر گو سپېرو وواهه
داسې خونه و مازیگر خاموشه

ستا بیلتانه په دغه رنځ اخته کړ
سردار گرئې بې او سن اکثر خاموشه

۸/۷/۲۰۰۸

منمه اوږ بـه پـه شـې به لـگـې بـي

خـو پـه وـژو یـې زـمانـه لـگـې بـي

لـکـه تـیرـکـشـدـی بـاـنـهـ دـاـسـېـ يـارـهـ
رسـاـ رسـاـ پـهـ نـشـانـهـ لـگـېـ بـيـ

سـتاـ دـورـېـ خـوـلـگـىـ خـبـرـیـ اـشـناـ
پـهـ مـاـخـوـبـېـ لـکـهـ تـېـ لـگـېـ بـيـ

هـرـوـخـتـېـ شـنـهـ جـوـړـهـ کـېـ گـرـئـهـ گـلـېـ
تـاسـرهـ دـغـهـ جـوـړـهـ بـنـهـ لـگـېـ بـيـ

۱۳۸۵ لـرمـ

پا

کاشکی په خوله می وی زړگی لېونی
اوسم به زه نه وی لېونی، لېونی

ستا انتظار کې اشنا ستانه مخکې
هسي نه راشی مړگی لېونی

چا سره خپل کوته نصیب بدل کرم
څه سره ووهم تندي لېونی

دا پېرزویننه هم د تاده اشنا
چې راته وايی هر سړی لېونی

جانان مې پړه پر غاره ناخلي وايی
سردار خوو، سردار خودی لېونی

له یوه شعر نه په الهام

څوکه کرم خواري، راله خوب نه رাখي
وه سردارولي، راله خوب نه رাখي

زه بمه بوده اتوب کې ربه خه کوم
لاخوده خوانی، راله خوب نه رাখي

ستاد بېلتانه د غم له لاسه زه
ګرخم سودایي، راله خوب نه رাখي

ورخ هم زه تمامه وينسه تېره کرم
شپې ترسبایي، راله خوب نه رাখي

راشه چې له غم ځنې دې خلاص شمه
وي چې تنهایي، راله خوب نه رাখي

25/11/2008

پا

بری یې نشته ناکامیبی سپری
مینه کې هروخت بدنامپری سپری

د دغه وخت پر بىكلو، بىكلو باندى
بد به کوي چې مينېبی سپری

زما کە اورئ سره بىنه مە کوئ
بىنه سپرتوب کې خرابېبی سپری

پە دغه ورئو کې کابل تە مە ئىئ
چارالله وي پكې ورانېبی سپری

وختە لوت شوی وي پە دغه بىار كې
خوچې پە ئەن باندى پسوھېبی سپری

منمە بىردى خوتوبير يې گراندى
سپری نە بىرۇ كې ورکېبی سپری

26/11/2008

پا

توري پاي تەرسىي ثنانەرسى
دى باندى، خوسە زمانەرسى

خوکە دوى ئانونە خدايان گنهى
وايى دى، خوتاتە اللەنەرسى

شپەچې د چاڭور كې مقرره وي
ھفەلە بېگاترسبانەرسى

كوب بار حيقىتدى بې منزلە وي
سرتە هيچ يو كارپە خطانەرسى

9/11/2008

نوکل په خدای کړه راشه
بانه یوشی کړه راشه

بـ هـ مـا بـهـ اـرـاـوـلـهـ
بـ هـ مـا سـپـرـلـیـ کـرـهـ رـاـشـهـ

سماں لپیونی کر پڑھ راشنے سا خو می روغ او یاما می

ب تانه مرمهه اشنا
م می مرگی کره راشه

خوله مي خوده كره راشه
ماته توبه كره راشه

ژوند کی یوئل خو یاره!
وعده پورہ کرہ راشنہ

د رقیب سانو خ و نبی ل م ب ه ک په راش م

زره می بنه کې بې پە تا
خان رابن کاره کې راشە

بے پی تا نیمگ پی سردار
خول پی سورہ کرہ راشہ

پا

په زړگی مې خه نری شانې درد راشي
چې جانا رائني کله هم جدا شي

خدای خبر که مې بیا دغه خوب ربتيا شي
لېونې په ژوندانه که بیازما شي
هره شپه زه په دې هڅه په دې هاند يم
چې مې سترګې سره ورشی خوسا شي
ماته لاره خوک را وښایء ملګرو
خنګه وکړمه جانا چې مې پخلا شي
هسي زېب دې په سرکو شونډو موسکا کړي
لكه بوټې کې تازه ګلونه واشي
ته مې لاس په لاس کې واخله چې جانا ها
رقیبان مو په لیدلو ورخطا شي
بیا به خه کړو بیا به خه کېږي سرداره
که له مینې مو خبره دا دنيا شي؟

پا

دا دې ماته غورولی جورې دام دي؟
چې خور کړي دي په مخ د لفولام دي

دا مې ستاد نامه توري پکې نغښتي
ئکه خوب مې تر شکرو هم کلام دي

هیڅ خلاصی د پښتنو ورځنې نه شي
غورې دلی ورته هره لز کې دام دي

خود غزل به مې له شر او شوره ډک وي
چې اخيستې مې پايزې بونه الهام دي

خدای خبر که تربنه روغ شمه سرداره!
نړیدلی مې د زړه د خونې بام دي

۲۰۰۸، ۱۳، ۳۱

پا

بنه دی چې بیا دی راله نه ونه کړه
بنه دی چې زړه زمال مبه ونه کړه

ته راله تل بلا ګیلې کوي، خو
ما درته ژوند کې هم بوه ونه کړه

ستا په سپړه خولگی کې نه ناسته ده
کله دی هم جانانه! بنه ونه کړه

مدام وعده راله د بیارا کوي
چرې دی نغده اراده ونه کړه

دا مې جانان راسره نه و خركه!
حکه دی سړاختر مزه ونه کړه

۲۳/۵/۲۰۰۸

75

پا

نن مې دی زړه ګنې خط او نه کړه؟
چې په راتلو یې درزې دا ونه کړه

بنه یې لیدمه چې یې در کې پروت یم
خويار له کبره خه پرواونه کړه

د زړه خبره مو په زړه پاتې شوه
یار هم ونه کړله، هم ما ونه کړه

نن په محفل کې سره وي لیارانو
سردار غزل کې خه بلاونه کړه؟

۲۰۰۸، ۱۲، ۲۹

76

پا

تە قبۇلەمە مى دعا كىرى
بېرتە يار بىدا زما كىرى

دا غۇ وقى شۇنلىكلىنە
كە جانان مى شۇنەي وا كىرى

زە پىرى خوبىن يىم، خوبىنە ساتا چى
او س دعا او كە بنېرا كىرى

دا او بە د ژوندان وى
كە دى شۇنەي خولە كىرى راكىرى؟

22/12/2008

داسىپى چى شوردى پايزبىونە كوى
زىگى بە خود زما تۈپۈنە كوى

ما تېپنە ساتە چى ما ونە وژنىي
قاتلىقىرىگى دى مرگونە كوى

زمۇ ۋېلىوتە يىپى اينىپى جورپى؟
داسىپى چى داشارتۇنە كوى

زە يىلە غەمە شېرەنە تېرە كىرم
خويار بىغەمە خېل خوبىنە كوى

نور سەرە يوشۇل، سەرە غارى وتلى
پېستانە خېلە كىرى مرگونە كوى

د ۱۳۸۵ كال غېرگولي ۵ مە

پا

خون به می و اخلي خونخوري سترگي
واروه مانه دی لمبی سترگي

مه شه بې تانه تر سهاره پوري
يوه شېبه كه شي ويدي سترگي

خداي دي زموږ مينې ته خير را پښن کړي
د چم مالت شوې را پسي سترگي

خدا يېو چې ماله هم زړا راولي
کله چې هم وينم لمدې سترگي

تا کړو ناوخته ګني ستا لپاره
خرکه! تر ډېره غړې دې سترگي

مه ۱۳۸۷ليندي، ۲۴

پا

دا ژوند می خواله راغى که مرگى راغلى دی
له ډېري مودې وروسته خوک سېرې راغلى دی

ويل دي چې سپرلى شي نو په بېرته به رائې
رائے کنه جانا نه پسپرلى راغلى دی

لیدو باندې مې کلې کې وړو چغې شروع کړي
هلې، راشې، رائې چې لېونې راغلى دی

نن بیا خدا یزده د چا کمبخت کورگې به ورانوي
نن بیا زمونې کلې ته مرگى راغلى دی

موده وشوه چې هیڅ یې زه له حاله خبر نه یم
نه خط د جانا راغى او نه دې راغلى دی

پا

خومره چې د پېرې شات خوا به لګي
دې نه دې هم زیات ياره کاته لگي

زه پېرې لکه ګل هسې تازه شمه
بوی یې د راتلو چې پر ما ولگي

نور هم بلا بسلکلي بسلکلي شته دی خو
خه وکړمه، تاسره مې زړه لگي

تاقې له رقیب سره و ګورم
سوی مې په دې سوی لمانه لگي

دغه عادت بس دی ياره! ورک که نور
ستا دې ((نه)) او ((نه)) سره مې نه لگي

له یوې هندی سندري نه په الهام

خومره بنه کار مې وکړ
تاله اظهار مې وکړ

نور مې په وس کې نه دی
ډې رات ظهار مې وکړ

سباراخې بنه جانان
د ګوت و شمار مې وکړ

خان له دوکه مې ورکړه
په تا اعتبار مې وکړ

نیمگری غزلی

د باز محمد عابد په لیکه
د بنګرو شرنګ د ریاب ترنګ غواپي
زمازړګی د سترګو جنګ غواپي

د غنه ساده دا لېونې زړګی مې
له مانه تل د جانان خنګ غواپي

د تاپه درکې دی ولای جانانه!
سردار د سروشوندو قلنګ غواپي

پا

تەچىمىي اشناشولۇ جانانشولۇ
خوب لىكە ايمان تەپە ايمانشولۇ

ناس تەدى دې دېن كلو سرە و كېلىم
يە زېگىمە! وە زېگىمە! ورانشولۇ

كەدەدرلە غەم چىدىيار راۋىلە
بىايى چىزېگىمە بىاودانشولۇ

٢/١/١٣٨٤

پا

يوهورخ بە مې دازەرالەكارگوري
بنەپوهېرم ستاكاتەرالەكارگوري

بىكتەنىي دى سىترگىپام چىپورتەنە كېرى
گنىي يارە! ستابانەرالەكارگوري

يوهورخ بە د منصورغۇندىپە دارشم
يوهورخ بە مې داخولەرالەكارگوري

٢٠ ١٣٨٥ تىلە

ساه مي سوره ده زره مي رپي، شيمه پاتي نه ده
زره کي مي ستاد غموزر حوصله پاتي نه ده

دغه چې نه راخې له ماسره زیاتی کوي یار
که نه دنه راتلو یې هیڅ بهانه پاتی نه ده

غیر لہ تانہ می ژوندون پیکہ، پیکہ دی اشنا
غیر لہ تانہ می ژوندون کی مزہ پاتی نہ ده

۱۳۸۵ وردی

نه غواصه نور خه تربننه نه غواص
خدای خنی یو موتی پستانه غواص

دغه مې ارمان دی چې یو خای شو موږ
داد جبر کربنې ورانې ده غواړم

جنگ لہ دغہ کلی ورک پدھ غواصم
سولہ امن دلتہ کی راتلہ غواصم

۱۳۸۶ کتب

پا

خنده يې وکړلوا منمه، خو يیا هم راغي
شکر، شکر چې په بېرته مې صنم راغي

جورې مرمه چې په سترګو مې له واره
ستاله تلو سره تیاره او سورتم راغي

چرته هسې يې هم ياد نه کړي جانانه!
تګ دې ووې او په سترګو کې مې نم راغي

په ویښه خو يې خه کړي چې خوبو ته نه رائحي
نو خنکه به مې اوښکې سترغلو ته نه رائحي

الله دې ورته خیر کړي چې مې خه په جانان وشول
دا ډېرہ موده کېږي چې اوښو ته نه رائحي

گړیوان به ورله خیرې تر لمن کړمه، خودا
افسوس چې دا بېلتون زما لاسو ته نه رائحي

۱۳۸۲ مرغومی

پا

تارانه هله اشنا وارولی
چې دې دنیا سترگې را وارولی

سترگو مې ستاد سترگو تاب رانه وړ
ئکه مې ګرانې لهه تا وارولی

تاقې زلفانو سره لوبې کېلې
ښه شوه چې خدای په بلا وارولی

نه مې خوک خپل دی پکې، نه مې رقیب دی
بساردی جانانه! بلا، بلا عجیب دی

دلته د چا، چاقواره ولو لمه
دلته مې خوک زړگې ته دومره قریب دی

هغه چې مینه وه، هغه جنون و
دغه هجران سرداره! دا مې نصیب دی

۱۵ لرم ۱۳۸۵

پا

شونو نه چې خکه د اشنا کوم
شکر مسلمان يم، بسم الله کوم

ته به يې دروغ گنې منمه خو
زه در سره مينه په ربنتيا کوم

داسي د رقيب مخکې مې مه رته
دا يوه غوبنتنه زه له تا کوم

۱۵ غبر گولی ۱۳۸۵

پا

بد به يمه ياره او که بنه به يم
څه به يمه ستا په نظر څه به يم

تل مې په زړگېي باندي وربېي ته
خدای خبر که ياره ستا په زړه به يم

يو خل خومې خيردي خواله راشه ته
څو به ستا يادونه وي او زه به يم

۲۹/۱۰/۱۳۸۳

پا

سکنی مابسام دی گلې، خەبېرته کورته درومه
پە ما الزام دی گلې، خەبېرته کورته درومه

د پېنتنو گلې کې، مىنە مەمکنە نەدە
مرگ يې انجام دی گلې، خەبېرته کورته درومه

پە لۇخۇ پېنۋىاندى مىزلى دى پە ازغۇھە لەزە
عشق نا ارام دى گلې، خەبېرته کورته درومه

٢١/١٠/١٣٨٣

پا

بىلا دې واخلمە بىلاممازىگەر
وم دې پە تەمىھە قضا مازىگەر

د گلې لەر ورلە خارمە ئەكە
رالە نېتىھە اىنبىې اشنا مازىگەر

بىنە رالە وگورە دىدىن مې و كەرە
خدا يې كە راشىي داسې بىا مازىگەر

٢٧/١٠/١٣٨٣

کوں چبی کلائے خبری ہسے
رائی می خولی تھے سندھی ہسے

شـولـي زـلـمـي، شـونـلـهـي دـي تـورـي شـوـي
كـه گـورـگـورـي، گـورـگـورـي هـسـي

مشـر كـورـونـه، كـورـونـه جـورـكـرـل
كـرـخـي بـي وـسـه، سـوالـگـرـي هـسـي

۸/۱۱/۱۳۸۴

نوبه خود په دوزخې باندې بادېږي
پښتنه چې په پښتو باندې شرمېږي

پښتنه هم څه عجیبه مېړنۍ دي
ورونه وژني خو پردو باندې زورېږي

یو کې بقا یو کې فنا د پښتو ده
یا یو کېږي به دا قوم یا به ورکېږي

၇/၁၁/၁၃၈၄

پا

خه در کړمه واي هاشنا خه لرم
خوار غریب سپې یمه هېڅ نه لرم

ته يې که منې نوله تا ئخار اشنا
ډک له مینې ، مینې ، مینې زړه لرم

هسې که بېلېږې ګرانې خير دی خو
توان دي د خپگان جانا نه لرم

شې به له مانه سترګې مه اړوه
خيردی جانا نه سترګې مه اړوه

ژوند مې د تامړ او کتو کې غښتی
مرم بې له تانه سترګې مه اړوه

په ما شې به د ځنکدن دلبره
چې شي اسانه سترګې مه اړوه

پا

یواخی سترگومی نه زمازپگی ژپلی
در پسی ھېرجانانه مالپونی ژپلی

دلته په هر مالت کې غم تېرشوی
دلته دې هر یوه سپوی ژپلی

ستا بیلتانه کې ما سردار لپونی
بلا، بلا مازیگری ژپلی

خواله مې چې کله هم هغه راخی
ما باندې نازکه شان خوله راخی

غم له دې زه دومره هم خفه نه يم
کور له د پښتون مدام مېلمه راخی

د ګومره نوژر ما یوسه کېږه مه
ژوند کې خواشنا سره تو ده راخی

توهی

103

او س به نوزه او جانان خه پلمه کرو
چې گودر نشته دی چینار نشته دی
دلته مودې وشوې خزان دېره دی
دلته مودې وشوې بهار نشته دی
راخه د بنکلو مینه پرپردہ اشنا
زره په دوی باندې اتیار نشته دی
هغوي به خنگ سپرلي ته و خندېږي
د چا چې ورور د چا چې پلار نشته دی
د خدای خاطر و کړه جانانه راشه
ماکې نور وس د اتظار نشته دی
يا خو جانان باندې اثرنه کوي
يا خو زما غريب ازار نشته دی
خلاص به شې ياره تري سودا مه کوه
يو ورخ به واوري چې سردار نشته دی

۲۰/۴/۱۳۷۷

104

پا

ستا يادونه تبې زركىپ
زمازره رنه چينه ده

نيم زرگى مې پسى نشته
لېونى رانه خفه ده

شنه لوگي تري پورته كېري
زره زماک پې لمبه ده

رنه كې مې ستا ياد كې
ياره ستورو سره شپه ده

دغه خوتکي چې لولئ
دا زماد زوند كيسه ده

ما سردار ده خپله كېري
لرغزل كې د حمه زه ده

۲۱/۱۲/۱۳۸۳

پا

خدای ته زمادغه دعا ده ياره!
حسن دې گل شه خوته گل چې نه شي

دچاد غiero خبرونه منې
دومره ساده دومره پا گل چې نه شي

ياره! د بنا رد خلکورنگ وا نخلي
لكه موسم بدل، بدل چې نه شي

په ما کې تاب هسي هم پاتې نه دی
ستړګې دې واپوه قاتل چې نه شي

دغه بسپرابه درته کوم سرداره
چې زمانه شولي د بل چې نه شي

۲۷ ۱۳۸۴ کب

پا

خدايېو که خوک راباندي اوښکې توی کړي
زه د بې کسه سړي مړي يمه

رانه جلال او جمال دواړه لارل
زه د افغان د کاله غږي يمه
ته مې تكميل يې خواله راشه زما
بغيرله تا ياره نيمګري يمه
چې دې نړۍ کې دې ترټولو روستو
زه د یوداسي قام وګړي يمه
د وخت حالات که مې لې پېږدي ارام
زه راشین کېږمه، زه زړي يمه
زه مخکې بنکلې وم، بدرنګ خونه وم
زه په دې رنګ حالتو کړي يمه
خاونده اته مې مدد گارشې ګنې
لكه خسپې او بسو وړي يمه

۱۳۸۵ مه ۲۰ غويي

پا

کله که هم زه خبره کوم
نامه مې ستاد ژبې سرته رائخي

صبر مې خلاص شو ګلې راشه کنه
اوښکې ترڅو به مې ته رائخي

څواتظار به کوم خو پوري زه
څه وخت به دالېونې ورته رائخي

تنه غمونه دې هم بنه دې اشنا
کله ناکله، خو چکرته رائخي

هرڅه کې وينمه سردار لېونې
هرڅه کې دې زمان نظرته رائخي

سـتا پـه مـحبـت کـی مـی
ھـسـپـی نـوم بـد نـام شـولـو

ه می په لاس راغلی
عم رمی تمام شولو

خیری گربوان گرهمه
لغه می انجام شولو

بـوري پـه مـاستـاد عـشـق بـورـشـولـو الـزـامـشـولـو

عشق کی دی سردار اشنا
دولو ناکام ش ولو

۱۳۸۴ زمری ۲۶

ستاکت و پنهان زده سوری کرم
ستاکاته راته بنده نهشول

تپرو ببر می لے زرگی نه
یاره ستا غنی با نامه شول

سـتاـغـمـونـ وـکـبـیـ جـانـاـنـهـ!
تـوـلـهـدـوـنـهـ مـیـ وـرـاسـتـهـ شـوـلـ

جوری مرمه چبی یاران می
داسی یو، پورا په زره شول

تابه ماته جوړ کاته چې
خلک تا ته یه کاته شول

نور تمایم خلک و پرده شمول
یو دی زه لمه غمه و بین یم

پا

دا ئل مې زړه دی چې د یار پشانې وزارمه
گوندي که دی لکه زما پخلاکو ته راشي

بنه دی چې خوک خويې زموږ کو خده کې اوسي چې دا
د هغو خلکو په پلمه زما ليدو ته راشي

زه يې د یوې شبې وس نه لرم، خو غم د جانان
راشي زما په زړه کې واړوي مودو ته راشي

ورله ګربوان به تر لمنې خيري، خيري کومه
دغه رقیب او دا بېلتون که مې پنځو ته راشي

د ۱۳۸۵ کې^۹ مه

یازندګي خدایه! زه نه غواړمه
بس دی یو ئل مې دا ګنا کړي ده

ورخم د یار کو خده کې ساه ورکوم
نن مې د زړه سره سلاکړي ده
چې مې زما جانان زمانه شولو
ښاي چې چارتنه بنې را کړي ده
هسي زاهد به مې کافر بولي خو
ما په هر ګوت کې بسم الله کړي ده
د مينې جنګ کې برۍ وړم به ضرور
دا ئل مې مور راتنه دعا کړي ده
ماد حمزه په پلونو پل اينې دی
ما پېروي د خپل بابا کړي ده
ګوته په خوله به دې یاران شې درته
څرکه! غزل کې دې بلاکړي ده

د ۱۳۸۵ لمریز کال آخره شپه

پا

زه دې په زره کې خومره خى لرمە
دغه سودا زه لېونى لرمە؟

ستا مينتوب له تولو لري کومه
گنې زه خچيل لرم، پردى لرمە

بنه دى ديدن ته مې د بىكلى جانان
گودر لرم، مازىگرى لرمە

خير دى كه تا يوازي پرېنى دمه
زمات خدای شته، زه هم خدای لرمە

۱۳۸۲ / مرغومى ۲ مه

ستا ليدو باندي مې خولي نه توري تبنتي
لکه وور ماشوم خبرو كې بنده برم

لکه واوره چې د لمړ په تاو ويلېږي
داسې زه دې بېلتانه کې ويلى کې برم

دامنه چې مې نه شوي، خو جانانه!
دا منې به چې په نوم دې زه ياد برم

لکه خوار مزدور د اوړي په ګرمى کې
داسې زه پخپلوا وېنکو کې لمې برم

دغه هسى تصنعته اصل نه دى
دا چې ياره اد دنيا مخکې خندې برم
۱۳۸۲ کې ۱۱

پا

ته راله خير بپرا کوه، خوياره
ز به هم پش در له دعا کومه

پام چي خوري زلفي راتولي نه کري
نن دي هم داسې تماشا کومه

ته زه منم چي جفاگاني کوي
خوزه به تاسره وفا کومه

چي مي له غم دنيا خبره نشي
زه پنه زرا کي هم خندا کومه

۱/۲/۱۳۸۷

پا

ته چي نه يي، نوزما هم مزه نه وي
ته چي راشي، نوزرگي ته سکون راشي

هغه هم به زما ميني ته حيران شي
كه دنيا ته چري ببرته مجنون راشي

لكه وور ماشوم مي زره راته ژربري
ستا له تلو سره پري داسي جنون راشي

زره مي غواري چي يي زره ته رانددي كرم
كله هم چي چري مخ ته پښتون راشي

۷/۲/۲۰۰۸

پا

خزان و هلى يم نيمزالى گل يم
زه د بهار په تمـه شـپـي تـپـرـوم
زه لـپـونـيـپـهـ خـپـلـزـونـدونـتنـگـشـوـيـ
سـتـادـاقـرـارـپـهـ تمـهـ شـپـيـ تـپـرـومـ
چـيـ يـيـ پـهـ خـيـالـخـاطـرـكـيـ هـمـ نـهـ رـاخـمـ
دـادـسـيـ يـارـپـهـ تمـهـ شـپـيـ تـپـرـومـ

٢٠/٢/١٣٨٤

د يو چا زرا په تاثر

ته چې خاندې نوزه هم له خنداشين يم
ته چې د ڈاري نو ماله زرا راشي

که هر خـوـيـيـ زـهـ بـنـپـرـاـ تـهـ جـورـوـمـهـ
خـوـپـهـ خـوـلـهـ مـيـ درـتـهـ يـارـهـ! دـعـاـ رـاشـيـ

زـهـ خـيـرـ کـهـ پـرـيـ اـخـتـهـ يـمـهـ جـانـهـ!
خـوـ خـدـاـيـ مـهـ كـرـهـ چـيـ غـمـونـهـ پـهـ تـارـاشـيـ

٢٠/٥/٢٠٠٨

د یو چا خندا په تاثر

زه ئەخىردى كەلەغمەئى مەرمە
خوتە يارە! خنداگانى خوشحالى كە

داد بىكلى وظيفە دە، دا يىي كاردى
تەھم گلى! وفا پرى بى وفا يىي كە

او س كې بى بە، او س زې بى بە لېنىيە!
تاتەچا وى چى د بىكلى دلدارى كە

٢٢/٥/٢٠٠٨

زماخوستا هېرىدە وس كىي نەدى
كاش كىي مى تەلە زې بەر كې يارە!

لکە چى زماد قتلۇو ارادە دې كې
دا چى پە مەرسىرگو نظر كې يارە!

اور شى راپورى چى رقىب تە كە
دا سپىن مەوند پە لاس كىي ور كې يارە!

٢٢/٥/٢٠٠٨

خواله یو خل پېښه را وکړه ګنې
کړي به مې یاره! اتظار لېونې

لارو میاعليٰ صیب کې یې وټرلو
مینه کې ستاشولو سردار لېونې

غږې گولی ۳ مه ۱۴۸۵

چ سـتاـخـوانـيـ تـهـ گـورـم
مـيـ وـتـهـ زـرـهـ مـيـ کـبـريـ

تـوبـهـ مـيـ کـبـريـ مـنـم
خـوـصـبـرـ نـهـ مـيـ کـبـريـ

غـبـرـ کـيـ مـيـ پـتـ کـرـهـ گـلـيـ
سـارـهـ، سـارـهـ مـيـ کـبـريـ
مهـ ۱۳۸۵ غـويـيـ

پا

ما لپونی به کرپید خدای لپاره
دومره په زیر لپونی مه راگوره

خلک شکی دی هسپی پوه چپ نه شی
هر وختی ته لله بلی مه راگوره

زه لپونی سرداری په تابنه لرم
داسپی په برندو جنی مه راگوره

۱۳۸۵ غویی مه

ژوند کی په تا جانانه
سپه توده رام شنه

چپی شم جداد لنه تانه
داسپی شپه رام شنه

زه خیردی مردی شم خو
په تا خوله رام شنه

۲۰/۲/۱۳۸۴

پا

خلک به هر خه هر خه بولی مبنه
خوماته اور ماته لمبه بنکاری
راسره نشته دی جانان ملگرو
حکه دا سبر اختر پیکه بنکاری
لکه شبنم وی یاره گلوباندی
داسې په منځ دی مرغه خوله بنکاری
کوچنی اختر ۱۳۸۳

شه وخت به راخی پته یې نه لگي
خدای پوچې کوم ئای مې دلبر پربوتو

وخت دانه کړلو پښتون غریب
شه ترپنه لرپاتې، شه برپربوتو

هسي به ظاهر خلکو ته هېڅ نه وي
اصل کې رشاد^{*} لکه غرپربوتو

*: موخه تري اروابناد علامه رشاد دی

پا

تاراله مينې نه انکارچې وکرو
زمـا ويلوتـه نـوـخـه پـاتـي شـول

ته يـي لـه مـاسـرـه چـي وـيلـدـلـي
رقـيـبـانـ تـيـولـ گـوـتـه پـهـ خـوـلـه پـاتـي شـول

ژونـدـ کـيـ مـيـ يـوـ اـرـمـاـنـ پـورـهـ نـهـ شـولـو
تـيـولـ اـرـمـاـنـوـنـهـ مـيـ پـهـ زـرـهـ پـاتـيـ شـولـ
١٥ لـرمـ

اورـ بـهـ دـيـ چـمـ کـلـيـ تـهـ پـورـيـ کـرـيـ تـهـ
نـورـ دـاـسـيـ شـوـخـهـ دـاـسـيـ شـنـگـهـ مـهـ ئـهـ

زـرـهـ بـهـ يـيـ وـچـوـيـ گـرـانـيـ خـيرـدـيـ کـنـهـ
دـلـبـونـيـ سـرـدارـ لـهـ خـنـگـهـ مـهـ ئـهـ

تهـ چـيـ موـسـكـيـ شـيـ اوـ مـرـهـ، مـرـهـ وـگـورـيـ
زمـاـ ژـونـدـونـ سـپـرـلـيـ، سـپـرـلـيـ شـيـ يـارـهـ

خـهـ شـيـ، کـهـ دـيـ زـمـاـ پـهـ شـوـنـدـوـ وـواـيـهـ
چـپـهـ دـشـونـدـوـ کـنـدـاـولـيـ شـيـ يـارـهـ

پا

رائے یوورخ خوچرته هوهم وکره
هروختی نه هم گرانی خوند نه کوی

چې یې دې وس د پوره کولو* نشته
تشه وعده هم گرانی خوند نه کوی
*پښوری اصطلاح

منم پري کبر کري غرور کوي خو
مه کره خاوند چې درته اور شه حسن

که په دعا باندي مې یاره کېږي
لا دې سپوا شه لادې نور شه حسن

شبنم وينځلې ګلنډ گرانه یاره
بنيسته، بنائيسته یې، بنکلې یې ته

لې خوشه وايې زړه مې چوی جانانه
خنګه خاموش یې خنګه غلې یې ته

پام پري کوه خير دی ماشوم دی یاره
له ما بېلېږي زړه له تاسره ئې

ستاد بېلتون له لاسه گرانه یاره
د زړگې وينې مې ژرا سره ئې

پا

وس يې په ما کې هېڅ د زغم نشته دي
رډ کاته که مې دیار که د اغياري

روغ رمت شي چې ته ماته په خندا شې
زړه مې خوکه د مودو مودوبیمار وي

بيا مې نه خوب وي نه ارام او سکون
خوبه یاره د تا ياد چې کله راشي

ستا د زلفو خوشبوسي ځان سره راوري
ستا له لوري ګرانې باد چې کله راشي

ښکارهني سترګي يې زما په لور کړي کړي
بنائي بيالکه چې ښکار زما د زړه کړي

مي خواران چې شراب و خبني نونشه شي
ما شه ديار د مرپو سترګو کاته کړي

د محبت په اورستي زړه ته مې
شې به ارام شې به قرار و بنې

له تابه نه غواړي نور خوله جانانه
خيردی همدا خلې سردار و بنې

چے بنه دیدن دی وکرم
الرسا وگوره

بـه يـوـخـلـخـهـشـيـيـسـارـهـ
بـهـوـخـلـهـيـيـسـارـهـ

۲۰/۲/۱۳۸۴

جی یپے نہ شپے پورہ گولی
نوع دو تھے حاجت دی

بے ونی می خلک بے ولی
داس وغات د محبت دی

۱۸/۲/۱۳۸۴

لـهـمـخـکـرـهـلـرـیـزـلـفـبـی
لـزـمـسـاـپـهـزـرـهـتـیـسـارـهـدـه

د رنگ اخیر کنہ لگی
گرانی تیاره، تیاره ده

جانان می غور کی راتھ داسی ووی
گودرتھ مامھ رائھ بدنام نہ شی

مےں ہم پش مینہ کپ سر بایللو
نہ چی جانا نہ تھا اعدام نہ شی

تـابـمـبـزـرـگـیـنـهـلـرـیـ
تـاـتـهـدـرـکـتـیـنـهـشـمـ

دے ر ظ م س ت م م د ک ر د
ن د چ د ی ل د و ن د ن د ش د

نال چ گورمه
ش می او تر زرگ و تی

رانے دی غواری خولگی
غواری میں رزگ و تی

تابان دی بـ کلی ده دنیا جانـه
بغیر لـه تـا دنـیا بـدرنـگـه بـکارـی

په خوله ويل خو خه مهمه نه ده
د زره حالت د منځ له رنګه بنکاري

* * *

پاک بی پاک اوری تا پاک د خولگی وزکاتون

سـتاـد سـروـشـونـوـلـذـتـتـهـ
هـبـخـدـيـهـبـخـدـيـشـرـاـبـونـهـ

پا

مخته پلو دی گلی سام و نیسنه
دچا بدرنگو سترگو بنکارنه شپ

هوا سره ده سیلی لگی یاره
په خان دی پام کړه چې بیمار نه شپ

زړه به دی یخ شی او که نه و واي ه
چې شی مې پور ته جنازه و واي ه؟

ورياندي خوله خودي خه نه ماتېري
د ((نه)) پر خاي جانانه! ((بنه)) و واي ه

دا چې شې به روس تو هېټکی مې نیسي
دابه په زړه د چا ور پرمه زه

ته که ډیوه یې رنګانې کوي
خود پتنګ هسې سوزې پرمه زه

زمما پخپل نصیب کې خوند نشته دی
ئکه لاه تانه خه ګيله نه لرم

د ژوند اميد مې لاه پخوانه، نه و
خود مرگي هم حوصله نه لرم

پا

دابه د چاسترگي که بنېرى بى وي؟
زەچىيې لە يارە جدا كىرى يىم

ما دى تل پە شوندو موسكا غوبىتى خو
تا يارە! ھەمبىش بىھە ۋەڭرا كىرى يىم
٢٥/٢٠٠٨

دغە چى اوس لكە پەردى تېرىدە شوھ
يو وخت ھەندىغى بىھە زەزە گەنلەم

دوسىت، خوئە خىر ملگەرۇ خوک د چا دى
دى خۇ دېنىم ھەممە زەون نە گەنلەم

لکە د پانو منج كىي گل هسىپ
زېب كوي گلى دومره بىھە پە لوپىتە كىي

شە د پاريس جونى لوگى ورخنىپ
خومره بىھە بىكارىي پېنىتەن پە لوپىتە كىي

ما خودى مىنە كىي دنيا پېپىسۇدە
ستادى پە ئەن دغە انباردى كەنە؟

رالەدى حال د زېگىي ووايەتە
ما غوندى ستا ھەم بى قراردى كەنە؟

بنگرپی دی مه شرنگوه، مه خوچوه
جورپی شور، جورپی شور جانانه!

وس گوزاره دلته کې گرانه شوله
خبر په مورشو کلی کور جانانه!

* * *

خلوریزی

خرکه! که غزل دی اشنا واوري، نو
خپله به هم خاتمه بنه حیرانه شی

ناخويي بلا ستانيه کري ده
مهشه که رقيب دي پښمانه شوي

پا

بې خەمې مە لېرە يو خە خوراکە
كە زېگى نە راڭوی خولە خوراکە

شراب د شوندۇر كە دې نە راڭوی
خىردى پە لېرە كې او بە خوراکە

نە كېرىي جانانە هېچ خە نە كېرىي
خولە كە رالە راڭوی وا يە خە كېرىي

خو كە زە د صېر تۈرىز و كەمە
ھومرە مې يې سرو شوندۇر تە زېرە كېرىي

١٧/١/١٣٨٤

نۇي ژۇندۇن راڭوی ساھ راڭوی
كە چې يار خولە پە خندا راڭوی

ساقى د تامىت پە خە وا خلمە
شراب د شوندۇر چې اشنا راڭوی

لە شورە ڈكە لە مىستى ڈكە دە
لە خۇمرە تاواه لېونى ڈكە دە

سەرور سەرور، نشە نشە دە ڈكې
گرانى لە هەر خە دې خولگى ڈكە دە

143

144

پا

خوک يې په خه، خوک يې په خه ماتوي
سـردار روزه د يار په خوله ماتوي

له بـنـكـلـوـپـامـخـرـكـهـگـيـلـهـونـهـکـرـيـ
بـنـكـلـيـخـوـتـلـدـخـلـكـوـزـهـمـاتـويـ

گـلـابـ،ـنـرـگـسـ،ـلـالـهـ،ـغـاـتـولـگـلـونـهـ
هـبـخـدـيـرـخـسـارـتـهـ دـيـ دـاـتـولـگـلـونـهـ

تـهـلـهـهـمـهـوـاـوـيـيـبـنـكـلـيـيـارـهـ
خـوـلـهـدـنـيـاـكـمـهـرـاـتـولـگـلـونـهـ

داـچـيـتـهـزـلـفـيـپـهـرـخـسـارـجـوـروـيـ
خـدـاـيـبـوـچـيـمـاتـهـتـرـبـنـهـدـارـجـوـروـيـ

تـهـپـهـنـرـىـنـرـىـمـوـسـكـاـجـانـانـهـ
زـمـاـپـهـزـرـهـكـيـنـرـىـلـاـرـجـوـروـيـ

تـهـوـاتـوـيـكـرـيـيـاـمـيـنـاـخـبـرـيـ
دـاـسـيـخـوـبـيـدـيـيـارـهـسـتـاـخـبـرـيـ

لـكـهـتـيـلـكـهـسـنـدـرـيـيـارـهـ
دـاـسـيـدـيـبـنـيـلـگـيـپـهـمـاـخـبـرـيـ

پا

چې درقیب مخکې اشنا دې ووې
دادې لە دروغو کە رینستیا دې ووې

شونه ي دې ورپې دې پوهنه شومه
بنپرا دې وکړه کە دعا دې ووې

یارچې کله، کله راله وګوري
زوه مې ځان لە ځای د پېده گوري

ستړگو ته دې ووايې چې تیهې شي
نه چې راله کار جانانه وګوري

کورمولري لزا بدې شوه، دیدن گران شو
بېل موکلى هم کوڅه شوه، دیدن گران شو

مخکې بنه و خوک خبر نه وو جانانه
اوښ خبر دنیا همه شوه، دیدن گران شو

له تاقربان شه له تا خارزمما زړگى
پام کوه پام نه کړي ائخارزمما زړگى

خنګ چې پنګ کړ بابري جومات هندوانو
همداسي پنګ کړ راله یارزمما زړگى

زره په رنځ به مې اخته کړي، ته به روغه ګر خې
غمې به زما دژوند ډیوه کړي، ته به روغه ګر خې

به شوخ نظر به می دشونو ، شونهو ستر گو یاره
ستی ستی ، لمبه لمبه کری ، ته به روغه گرخی

* * *

چې خزان کې هم په تمد سپرلي يو
يَا خوزه او زړه مې دواړه لېونې يو

داسی غلی له ما تپر شوته به وايي
زه او يار مي سره خپل نه يو پردي يو

تھے خہ پوھپی بی لہ تا زندگی
خنگہ تپڑی یار پہ ما زندگی

خیر دی که زه په ترور بمی کې اوسم
خو ستا، خو یاره! شوه رنیا زندگی

111

تە را واچىپى روپى يارە سترگىپى مەرى
كىرى لمبەمى سەلمە وارە سترگىپى مەرى

ئەللە دى تېبىنە و ساتە كە نە نو
قتلۇل كۆي سىردارە سىترگى مىرى

پا

د خزان سیلی لگپی له بهاره خولگی اخلي
خوب کې گورمه رقیب چې مې له یاره خولگی اخلي

بنایی لیک یې دی پرده د اشنا دنامه توري
ئىكەن وخت لېونى لە دنگ چینارە خولگی اخلي

لە مابنامە ترسهارە، لې لې اوښکې توی کرم
ستا پېلتون لە لاسە یارە، لې لې اوښکې توی کرم

خو كە داد زړگی ته ورکړمە، هر خو كە يې پخلا کرم
خوبیا هم شي ناقرارە، لې لې اوښکې توی کرم

دوی زړونه ماتوي د زړونو بکارتە دی پیدا
دا بـکلى ٿورولو ته ازارتە دی پیدا

اقرار ور باندي کله هم ونشولو په ژوند
سرې شونه پ دې جانانه جور انکارتە دی پیدا

۱۳۸۵/۳/۳

ياغي زړگى مې هېڅ لە بـکلونه اوپي
هر وخت ور گوري لە کتلونه اوپي

کـه دې پـه مـيوـشـي پـه دـارـدـ شـونـهـوـ
لـېـونـىـ خـرـکـ يـېـ اوـسـ لـهـ خـبـلـوـ نـهـ اوـپـيـ

پا

زما ميني زما ئانه بىپري مه كره
نه چې ولگىي جانانه بىپري مه كره

مازىگرى دى پام كوه جانانه
نه چې خونه مې شي ورانه بىپري مه كره

پام كوه جنى په بلى مه خېژه
شي به لېونى په بلى مه خېژه

سترىگى د دې خلکو درپسى به شي
هر وختى بلى په بلى مه خېژه

جور به كري پېغۇر رالە اشنا گوره
بياكە دې را وكتل په بيا گوره

يوخلى خو هو كره ياره و كره تە
بياد محبت مې اتهما گوره

صبر مې نه كېري ما زرن شە كره
ما دې د سترگو په نظر نشە كره

تە ئە بيا خير دى كە ئى ئە جانانه
خوماد شوندۇپە كوش نشە كره

خنگه دی جانان کرم خنگه و کرمه؟
ناچی زه دخان کرم خنگه و کرمه؟

زره خومي در كپي خوچي خان اشنا
هم درنه قربان كرم خنگه و كمه؟

* * *

زوند کی نیمگری نیمه خواپاتی شوم
پنستون غریب یمه ترشاپاتی شوم

نور په مریخ، ستورو، سپورمی کې اوسي
ره لاتراوسه پر بیديا پاتي شوم

نن دې بلاہ پر جانانه! یاد رائی
خہ و کرم په شونو و می فریاد رائی

خدا یربو چې د زړه غړو تې مې وسپړي
کله چې له پوري کلي باد رائي
۱۳۸۲

* * *

پوره موتھ دغه ارمان کرپی خدایه!
جانان زمان ماد جانان کرپی خدایه!

((چې مې له تلو ئىنى جانان پاتى شي))
شروع بىسە شرپىندە باران كېرى خدا يە!

۱۳۸۶ کب

پا

ناچې یاره! خپل چې د ټهان کړمه
څه وکړمه خنګه د ټهانان کړمه؟

سره هم اثر ورباندي نه کوي
خوکه ورله خيري مې گړوان کړمه
۱۳۸۲ مرغومي

د پايزې بونو شور مې خوب وړي دی
زړه کې بل شوي اور مې خوب وړي دی

هسې دې مينه کې بدنام شومه زه
هسې راپوري تور مې خوب وړي دی

زه يمه که ته یې که امير دی
هر سړۍ یې زلفوکې اسیر دی

ته چې ورسره یې نودا چا ويل
یاره چې سردار ګنې فقير دی

څه وکړمه خنګ؟ چې رانه هېرشي یار
تريخ لکه د زهروشي، ګندېرشي یار

سره هم نظر راباندي نه کوي
زه یې در کې پروت يمه او تېرشي یار

۲۰۰۸/۵/۲۱

پا

نظر مې هر وختي ستاباره کې دی
دا خلې پدمه درته زړه لاره کې

زړگى مې غواړي، خو مجبوريمه زه
چې درته نشم کړي کاته لاره کې

ميخانې نه، له شراب او له جامه زندګي
زمونې شروع کېږي له مابسامه زندګي

يارانو په محفل کې ستا په نوم راباندي وختنل
ما هم کړله قربان د تاله نامه زندګي

۱۵ لپم ۱۳۸۵

پا

نه مجبوري، نه ناچاري د بسکلو
بې وفایي ده، بیماري د بسکلو

له ما بادرت به شې که ودې کړله
چرتې په ژوند کې دلداري د بسکلو
۲۳ ۱۳۸۵ لیندي

ستاد پايزپو اوazonه ياره
تبستوي سترګونه خوبونه ياره

شه هغه لاره له ګلونو ډکه
چې ته پري اخلي قدمونه ياره

۳/۱/۲۰۰۷

* * *

لے دی دوہ شہ ببو ژون دون نہ
ی وہ نورہ غلک ول دی

تر سبا پوري غربوي زما سترگي
لربوي هم نه ويدوي كبروي زما سترگي
ستاله غمه اوله ڏپرو شوگiro نه
يوه ورخئي به رند ٻوري زما سترگي

* * *

لە گۈنگۈن و غور ئېدىلى بىه يىم
خونە لە زۇونو نە لوپىدىلى بىه يىم
زە پە سرو سترگۈزۈپىدىلى بىه يىم
ئە خنداڭانو باندى مىستە بىه يىبى

**

نن مې بیا په زړه ورېږي
یارزمېا په زړه ورېږي

زه بـه يـپ خـدا يـپ خـودـي
دـي مـيـپ والـله زـره وـرـبـري

پا

نه پوهېرم ولې مې سندرو ته زړه شوی دی
تا سره مې یاره! نن خبرو ته زړه شوی دی

گورو به چې دغه پېرزوينه په ما کړي که نه؟
نن مې د یار سرو شونډو شکرو ته زړه شوی دی

په ژوند کې صبر انتظار ملګرو
له مانه نه کېږي دا کار ملګرو

ما ورته کله د زړه حال ونه وي
ما ورته ونه کړو اظهار ملګرو

پا

خدا یبو ملګرو مېرنۍ يمه زه
دومره غمو کې چې ژوندی يمه زه

دا چې دی اوس هم انتظار کومه
دانور بستیا چې لېونې يمه زه

هایکو گانی

زماليه مرگه و روسته مه خه هلت
حکمه ديار لاهه دره خاوری زما
یه د سبانیس مه! پاکی نه کرپی

شـراب لـه آـرـه دـاـسـی نـه وـو خـرـاب
يـو خـه خـرـاب وـ خـلـکـو وـ خـبـلـ حـکـه
ورـبـانـ دـي دـغـه شـهـانـي دـاغـ وـلـکـهـ دـ

اوسمی خوبنده چی
دل ازاري، که دلداری کوی دا
ما خومی زره ورله سرداره ورکه

ترگل يې هم بدن نازکه دی خو
زه دې خبرې ته حیران يمه چې
سینه کې زره يې خنگ له کانی جوړدی

ښه دې چې خوب دې خراب شوی نه دی
ګنې ماستاد کاله شاته یاره!
پېگاتر ره بېره وي رژړا کړې ده

څه چې مزه ده، ده په همدغه ژوند کې
پاتې سر خودی هسې
راخه چې یاره میخانې ته لار شو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library